„Danskeren,"

ET NYHEDS- OG OPBYGGELSES-BLAD FOR DET DANSKE FOLK I AMERIKA.
udgivet af
Danish Lutheran Publishing House, Blair, Nebraska.

„Danskeren" udgaar Onsdag i hver Uge.
Pris pr. Aargang:
De Forenede Stater $1.50. Udlandet $2.00
Bladet betales i Forskud.

Bestilling, Betaling, Adresseforandring, etc. med Undtagelse af Bidrag til Bladets Indhold adresseres
DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, Blair, Nebr.

Alle Bidrag til Bladets Indhold — Korrespondancer, Afhandlinger og andre Artikler — sendes til dets Redaktør: A. M. ANDERSEN, Blair, Nebr.

Entered at Blair Post office as second class matter.

Advertising rates made known upon application.

I Tilfælde af, at Bladet ikke modtages regelmæssigt, bedes man klage til det stedlige Postkontor. Skulde dette ikke hjælpe, bedes man henvende sig til „Danskeren"s Kontor.

Naar Læserne henvender sig til Folk, som averterer i Bladet, enten for at købe hos dem eller for at faa Oplysning om det averterede, bedes de altid omtale, at de saa Avertissementet i dette Blad. Det vil være til gensidig Støtte.

Rettelse.

Under Togplan for Aarsmødet i „Notebogen" første Linie staar, at C. & N. W. Tog afgaar fra Chicago 6,05 A. M. skal være P. M.

Dan. Luth. Publ. House.

New York Konferencen af Augustana Synoden vedtog forleden en Beslutning, at Menighederne giver Kvinderne Stemmeret, men ikke Ret til at beklæde Embeder som Diakoner eller Trustees.

Sommerskole for Menighedslærere. De sidste to Somre har der i Milwaukee, Wis., været holdt et Kursus for Lærerinder under Wisconsin Joint Synodes Auspicier. Der vil atter i Aar blive arrangeret et lignende Kursus, som vil begynde 5. Juli og blive fortsat i fire Uger.

Den store Methodistkonference, som i forrige Maaned holdtes i Saratoga, N. Y., stemte bl. a for at udtale sin Misbilligelse af alle de — her i Bladet tidligere omtalte — Forslag i Kongressen i Washington om at bemyndige General-Postmesteren til at nægte Brugen af U. S.s Post til Befordring af Publikationer, som udsætter nogen Bekendelse, Race eller Religion for Had, Foragt, Spot eller Latterliggørelse."

Verdens største Reservoir. Ved Fuldførelsen af „Elephant Butte Dam" ved Elephant Butte, New Mexico, den 13. Maj, er der dannet en Reservoir, som holder 115-000,000,000 Kubikfod Vand, nok til at dække Staten Delaware to Fod dybt. Dte er U. S. Reclamation Service, der har udført dette Storværk. Dæmningen spænder over en Rio Grande Canyon 120 Mil Nord for El Paso, er 318 Fod høj fra Bunden af „The Canyon" og til Overfladen og 1,674 Fod lang. Den har været under Konstruktion i fem Aar. Denne Dæmning eller Vandet, som den opdæmmer, vil frugtbargøre 185,000 Acres Land, af hvilke de 25,000 er paa den mexicanske Side af Floden.

Jomfrufødslen i Amerika. Den presbyterianske Kirkes Generalforsamling vedtog den 24. Maj i Atlantic City, N. J., Resolutioner om, at ingen Kandidat i Samfundet, som stiller sig tvivlende over for Doktrinen, at Kristus er født af Jomfru Maria, skal tillades at prædike i Samfundets Kirker. Dette endte en haard Strid i dette Samfund angaaende hvad dets Præsteskab i New York havde gjort, idet Kandidater fra Union Seminar, hvilke nægtede nævnte Doktrin, var bleven tilladt at prædike. Præsterne i Cincinnatti havde særlig protesteret, ja endog tvret for at udstøde New York-Præsterne, fordi disse havde givet tre Kandidater, der alle nægtede Kirkens Doktriner, Adgang til at prædike.

Bøn og Svar. En Morgen under Husandagten bad en Mand, at Gud vilde hjælpe en fattig Nabo, som boede tværs over Gaden. Manden var i stor Forlegenhed, som Penge kunde afhjælpe. I sin Bøn fortalte den velstaaende Broder Herren alt, hvor daarligt stillet hans Nabo var, og bad ham gøre alt for, at han kunde faa, hvad han trængte til. Da han var færdig med sin Bøn og havde tørret sine fugtige Øjne, veltilfreds med sig selv, gik hans lille Søn hen til ham og sagde: „Giv mig Pengene, Papa, saa vil jeg gaa over til Smith og bringe ham dem." — Flkbl.

Fire Medlemmer af St. Pauli lutherske Søndagsskole, Washington, D. C., meddeltes forleden Søndag ved et specielt Møde Medailler for at have tjent i Søndagsskolen i 50 Aar.

En ejendommelig Praksis. — Baade Missouri-Synoden og Wisconsin-Joint Synodde har for Skik, naar deres theologiske Seminars Kursus slutter, ved en Komite at bestemme den enkelte Kandidats Arbejdsmark. Sidstnævnte Synodes Komite siger for i Aars Vedkommende: „I de skrevne Kald, som sendes Komiteen, bør Pladsen for Kandidatens Navn lades blank. Skrevne Kald, der adresseres til en vis Kandidat, vil Komiteen lægge til Side, indtil de andre Kald er bleven overvejet og besat. Kun paa den Maade kan Komiteen udføre sin vigtige Pligt og bedømme de forskellige Kalds Betydning og bestemme en Kandidat for hvert Kald især. Men det staar enhver Menighed frit i en Følgeskrivelse at nævne, hvilken Kandidat den foretrækker.

Dommen i Arboe Rasmussen-Sagen.

Den Arboe-Rasmussenske Sag har staaet paa saa længe, og den har grebet saa dybt ind i Kirkelivet derhjemme, at ogsaa Landsmænd her i Amerika med nogen Ret kan kræve — om ikke at faa fuld Klarhed over den, saa dog at faa lidt Lys over den.

Sagen er Tirsdag den 9. Maj afgjort af Landets Højesteret — juridisk set. Past. Arboe Rasmussens Lære eller hans Særmeninger er ikke anerkendt, men han er dømt fri for Tiltale. Selve Højesterets-Dommen i Sagen ser saaledes ud:

København, 9. Maj. Kl. 12½ Tirsdag Middag afsagde Højesteret følgende Dom i Sagen mod Pastor Arboe Rasmussen:

De i den indankede Dom ommeldte Udtalelser af Tiltale er til Dels uklare, og Tiltalte har for Provstiretten samt i en for Højesteret fremlagt Skrivelse til Defensor nærmere forklaret og suppleret Udtalelserne paa væsentlige Punkter. Der er derhos for Højesteret fremlagt en Række Erklæringer fra Landets Biskopper samt fra Professorer og Præster, hvorefter Spørgsmaalet, hvor vidt Tiltalte ved sine Udtalelser er kommet i afgørende Strid med Folkekirkens Lære, er Genstand for forskellig Bedømmelse.

Højesteret finder det nu ikke nødvendigt at træffe en Afgørelse af dette Spørgsmaal, idet nærværende Sag alene drejer sig om, hvor vidt Tiltalte er Straf skyldig. Da han nemlig efter det foreliggende maa antages at have været i Berettigelse til at fremkomme med Udtalelserne, vil han som Følge heraf være at frifinde, hvorhos Aktionens Omkostninger bliver at udrede af det Offentlige, thi kendes for Ret:

Sognepræst Niels Peter Arboe Rasmussen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder i Salarium til Sagførerne Knud Petersen og Boie Petersen 500 Kr. til hver samt Godtgørelse for Udlæg til Højesteretssagfører Asmussen 167 Kr., udredes af det offentlige.

Og hvorledes er saa Højesteret kommen til denne Slutning? For at kaste lidt Lys over dette Spørgsmaal skal vi meddele nogle af baade Aktors og Defensors Udtalelser for Retten efter „Kr. Dgbl."s Referat.

Aktor gennemgik de fra Biskopperne indhentede Erklæringer og fremhævede, at Biskop Ostenfelds Erklæring kun i Formen, men ikke i Indholdet, afveg fra de øvrige Biskoppers Udtalelser.

Biskop Balslev, Odense, udtaler: „Den guddommelige Enhed mellem Faderen og Sønnen er dog aabenbart Kirkens Lære, og Pastor A.-R.s Opfattelse af Jesus kun som et Menneske, der ikke kan genløse Mennesker, er derfor i Strid med Kirkens Lære."

Biskop Wegener, Loll-Falst., skriver, at A.-R.s Meninger er fremsatte paa en saa agressiv Maade overfor Kirken og dens Ritus, at den af Flertallet af Kirkefolket vil blive anset som værende i Strid med Kirkens Lære og med Kirkens Bekendelsesgrundlag, og Biskoppen mener derfor ikke, at A.-R. kan være Præst i den danske Folkekirke.

Biskop Sørensen, Aarhus, udtaler, at A.-R.s Forbliven i Embedet vil betyde en fuldstændig Omdannelse af Folkekirken, der ikke bør ske administrativt.

Biskop Koch, Ribe, udtaler, at det hos Pastor Arboe-Rasmussen ikke blot drejer sig om Benægtelsen af et enkelt Trosled, men om et saadant Forhold til alt det grundkirkelige, at alt synes at flyde bort.

Biskop Ludwigs har ikke svaret direkte paa Aktors Spørgsmaal, om Biskoppen vilde anbefale ham til at blive indstillet til Præsteembede, men Biskoppen har som Svar henvist til en Udtalelse, han har afgivet til Defensor, og hvori han erklærer sig ganske uenig med A. R., men at han mener, Sagen bør afgøres administrativt og ikke domsmæssigt. Biskop Ludwigs maa vel staa paa Kirkens Grund, siger Aktor, og da han erklærer sig ganske uenig med A.-R., saa maa hans Henvisning til denne Udtalelse vel betyde, at han er enig med de øvrige Biskopper.

Tidligere Biskop Møller, Aalborg, som var med til at beslutte Sagen rejst mod A.-R., er ogsaa bleven spurgt og udtaler, at A.-R.s Udtalelser og Skrifter er i Strid med den lutherske Lære og Bekendelse og i nøje Overensstemmelse med Unitarernes Lære.

Af disse Udtalelser faar Aktor da det Resultat, at alle Biskopper er enige om, at A.-R., ikke kan blive Præst i Folkekirken, og dette havde den største Betydning; thi Biskopperne havde Ansvaret for, at Præsterne forkynder Kirkens Lære rent.

Aktor paaviste ved Citater af Prof. i Kirkehistorie Oscar Andersen, at dette er saaledes.

Pastor A.-R. kunde ikke være Præst i en Kirke, mod hvilken og mod hvis Troslære han offentlig havde udtalt sig paa en Maade, der var uforenelig med Stillingen som Præst ved Folkekirken. Det var i og for sig naturligt og rigtigt, at Folkekirkens Præster havde fuld Frihed til deres Bibelstudier; men Konsekvensen, man efterhaanden har draget deraf, var ganske urigtig, og ingen Lægmand kunde forstaa, at en Præst, der var kommet i Strid med sin Stilling, kunde forblive i denne.

Defensor oplæste bl. a. følgende Erklæringer:

Prof. J. P. Bang mener — trods sin Uenighed med A.-R. —, at han ikke vil kunne fradømmes sit Embede ud fra juridiske Synspunkter, og Erklæringer fra norske og svenske Professorer gaar i lignende Retning. Alle mener de, at A.-R. ikke kan dømmes af en juridisk Ret. Det centrale i Sagen er en aandelig Kamp, der skal udkæmpes med aandelige Vaaben.

Det samme mener Prof. Ammundsen, som udtaler, at Grundloven lovfæster som Folkekirke den da bestaaende danske Kirke med dens historiske Udvikling. Men denne Kirke spænder over store Forskelle.

Saa kom man til Prof. J. C. Jacobsens Erklæring. Denne gik bl. a. ud paa, at A.-R.s Kristendomsopfattelse, som den foreligger i hans Skrifter, ikke berettiger til at sige, at han staar udenfor det væsentlige i Lutherdommen. Heller ikke berettiger hans Opfattelse til at sige, at han har brudt sit Præsteløfte. Prof. Jacobsen kalder det et umuligt Forhold at lade Højesteret dømme om, hvad der er Fejl og hvad ikke i A.-R.s Kristendomsopfattelse.

Videre skal vi anføre følgende af Defensor:

Ved Landemodets Dom, sagde Defensor, er Pastor A.-R. fradømt sit Embede. Hvis en fremmed hørte dette, vilde han tro, at Præsten fra Prædikestolen havde fremsat kætterske Anskuelser, eller at han havde forvansket Ritualerne. Men intet af dette har A.-R. gjort. Han har holdt Prædikestolen fri for sine Særmeninger, og han har brugt Ritualerne uden Forandring.

Men han har gransket Skrifterne, og hvad han mente at have fundet der, har han meddelt andre som Videnskabsmand. Men at granske Skriften er jo netop, hvad han er forpligtet til i Følge sit Præsteløfte.

Med den Lethed hvormed Folk dømmer her til Lands, er der mange, som har anset A.-R. for Fritænker, ja for Gudsfornægter, men dette er slet ikke Tilfældet. Landemodets Dom udtaler, at A.-R. er Kristen, ogsaa protestantisk Kristen, han er kun uluthersk, siger Dommen. Ud fra Landemodets Dom er der ikke Tale om Tro, kun om Lære.

Defensor vilde ikke bestride, at A.-R. adskillige Gange havde fremsat forkerte, højst uheldige og udæskende Udtalelser, ligesom han heller ikke altid var optraadt med den Værdighed, han bør, men under denne rent retslige Afgørelse var alt saadant ikke afgørende.

Saafremt Landemodets Dom stadfæstes — udtalte Defensor —, kan A.-R. ikke gaa herfra med oprejst Pande; thi da faar han et vanærende Mærke sat paa sig. En saadan Dom er det, Landemodet har afsagt Anno 1915.

Efter at have læst det anførte, kan man ikke forundre sig over, at Højesteret dømte, som den gjorde. Sagen drejede sig jo slet ikke om at anerkende Past. A. R.s Anskuelse eller ikke, men derimod om for disses Skyld at straffe ham med Embedsfortabelse. Og netop flere fremragende Mænds Udtalelser, at de er uenige med Past. A. R., men de mente ikke, at den Sag kunde afgøres ad juridisk Vej, maatte jo naturligt paavirke Retten i den Retning, som Dommen faldt. Men der er noget særlig forargeligt i A. R.s og hans Defensors Forhold, dette nemlig, at det hævdes, at A. R. ikke fra Prædikestolen har fremsat sine Særanskuelser, og at han ikke har forvansket Ritualerne. Det benyttes som Forsvar, og det maatte det vel blive i Dommernes Betragtning, men i enhver Kristens Øjne ellers er det faldende; thi det giver Indtryk af, at Manden har drevet Dobbeltspil for Levebrødets Skyld.

Om vi nu vender Bladet og spørger, om Past. A. R. har vundet noget, eller de rettroende Lutheranere har tabt noget ved den faldne Dom, da er vi tilbøjelige til at svare nej!

Arboe Rasmussens Anskuelser er lige saa lidt anerkendte, som de var før; vi føler os derimod forvisset om, at alle levende Kristne derhjemme i Moderkirken vil være stærkere paa Vagt imod Vranglære, og de vil stærkere hævde Kristendommens Grundsandheder nu end før. Den Sag har tjent og vil fremdeles tjene som en Vækker i vor Moderkirke.

Men kan sande lutherske Kristne, efterat sligt er forefaldet, blive staaende i Folkekirken?

Det eneste Synspunkt, ud fra hvilket Kristne efter dette kan forsvare at blive staaende i Folkekirken, er, at Landets og Folkets Højesteret egentlig ikke har afgjort, men afvist Sagen, — at selve Sagen maa afgøres af selve Menigheden, eftersom den tager Stade til den.

Men selv ud fra dette Synspunkt kan de, der vil hævde den gamle kristne Tro og lutherske Lære, blive tvungen til at udtræde. Thi sæt, at Flertallet i den lokale Menighed, hvor A. R. eller en af hans ligesindede er Præst, stemmer for at beholde Manden, saa har den Staten og dermed Præstens Indtægter og Underhold paa sin Side, og Mindretallet tvinges ud.

Det er svære Tider for kristne Lutheranere derhjemme.

Principielt eller teoretisk kan vi her i Amerika let ræsonere for og anbefale Frikirke, ligesaa tale om det Umyndighedsforhold, Kirken derhjemme staar i. Men de, der staar i det, de er nødte til at se praktisk paa Sagen.

Var Baandet mellem Staten og Kirken først helt løst og alle Ejendomsspørgsmaal besvaret, saa var det forholdsvis let at ordne sig. Men man er bunden til Fortiden, og man er bunden til Forholdene, som de er, det gør Spørgsmaalet saa meget mere indviklet.

Og dog — der er jo dem derhjemme, som allerede har taget Skridtet — Valgmenighederne og andre baade protestantiske og katholske Frimenigheder!

Herren vil vide at lede sine til at vælge det rette ogsaa under disse vanskelige Forhold.

Brev fra Japan.

Nr. 74.

Nogle Indtryk.

Vi var lige ved at blive utaalmodige tilsidst, fordi Pastor Nielsen og Hustru ikke kom paa det Skib, med hvilket vi ventede dem. Vi var bange de var bleven syge. Eller at de maaske var i det Tog, der den 20. Jan. blev væltet ned i en Afgrund ved en Snelavine.

Men omsider kom de, og glade var vi. Vi har haft alt for travlt til at vi endnu har faaet rigtig snakket ud, men selvfølgelig begyndte vi at spørge straks vi saa dem, og noget har vi da faaet at vide.

Der er virkelig Taknemlighed i mit Hjerte ved igen at have disse Medarbejdere herude og jeg vilde gerne, at den forenede Kirke skulde vide, hvor meget vi paaskønner det, at vi har faaet dem tilbage med Liv og Helbred, ja selv med en Automobil — selv den slog ikke til til at faa os til at skele ad dem.

Hvad Pastor Nielsens Indtryk var skal jeg ikke prøve paa at beskrive, det maa han selv om; men vi har jo da prøvet at faa fat paa saa mange af dem som muligt, og nu fik jeg da det Indfald at skrive lidt om mine Indtryk af det, jeg tror er bleven Pastor Nielsens Indtryk af denne Hjemrejse. Maaske tager jeg fejl, men saa er Fejlen min, ikke hans. Er der nogen, der skal have Skænd, saa er Adressen Kumamoto.

Der var meget til at glæde os. Der var gamle Venner, om hvem der lød hjerteligt anerkendende Ord. Der var gode kendte Steder, om hvilke det hed, at der havde været glædelig Fremgang. Der var mange ny, lovende Kræfter. Der blev ofret ganske godt, paa sine Steder forbavsende godt, til Guds Riges mange Opgaver. Der var Vidnesbyrd, man vilde nok underrettes om Forholdene, og man gjorde sig Umage for at sætte sig ind i dem.

Se, alt dette kan nok gøre en rigtig varm om Hjertet, for Resten ogsaa nok fylde en med rigtig stærk Lyst til selv at komme paa en saadan Hjemrejse — til Trods for alle de uhyggelige Automobiler, for man skal da vist vokse op sammen med dem, for at faa Lyst til dem.

Disse Automobiler, som endnu ikke ret vil ind i min Forestillingsfreds, som en Del af det daglige Brød, har faaet mine Tanker ind i en bestemt Retning. Der var en Tid, da Guds Folk boede fint og bekvemt i

panelede Huse,

medens Herrens Hus laa i Grus. Gud skal have Tak, at det ikke er Tilfældet nu. men — — der er en Tanke, en Frygt, som jeg maaske ikke kan udtrykke ret, en Anelse, at en saadan Tilstand maaske nok kunde komme igen, at denne Fare lister sig ind ad Bagdøren, inden man har nogen Anelse derom.

Vi har hørt om ikke saa faa nye dejlige Huse, smukke flotte Hjem, hvor man før havde klaret sig godt i langt mindre Forhold. Blot det gamle nøjsomme og taknemlige Sindelag ogsaa faar Husrum i de prægtige Hjem, saa gaar det vel an.

Indtægter for Guds Riges Sag har jo ikke lidt noget; der har jo hele Tiden været en glædelig Stigning. Men der opstaar et Spørgsmaal: har Stigningen været saa stor, som den burde? Udtrykt i Dollars og Cents er der Fremgang, men, der er jo ogsaa flere til at give, og der er langt mere at give af. Mon Procenten ikke er gaaet nedad, endda temmelig betydelig?

Naar man udtaler en Advarsel, saa gaar det ofte saadan, at de, der bliver bange netop er dem med hvem det slet ingen Fare har.

Gamle Ane havde været i Kirke. Præsten havde talt om hvorledes vi levede i tiltagende Velvære mens Hedninger døde uden at høre om Kristus. Da Ane gik hjem sagde hun til sig selv: „Det er da ogsaa sandt! før kunde jeg godt drikke en Skaal Kaffe uden at have Sukker til; nu skal det ogsaa have en Ende." Gamle Ane tog sin Skaal Cikorievand uden Mælk, nu gik den lille Knald brune Sukker ogsaa. Men der var Glæde ved at ofre for Herren, ja, for det var et Offer.

Gamle Anes Sindelag har sikkert været som et herligt Røgoffer paa det himmelske Alter. Men det synes mig, at det bliver saa vanskelig i Automobilernes Tidsalder at bevare det Sindelag, bringe saadanne Gaver og modtage den Velsignelse, de altid medfører.

Dette være aldeles ikke sagt som Klage, vi har hernede faaet det meste af, hvad vi har bedet om; har vi ikke faaet nok, saa er det vel fordi vi ikke har bedet rigtig; men vi kunde meget godt bruge meget mere end vi har, bare vi var sikre, at det ikke skulde skade andre Grene af den forenede Kirkes Arbejde, vi husker paa, at vi ikke er eneste Barnekuld.

Vi har ogsaa lige haft den Glæde, at jeg har faaet Brev fra en gammel Ven og Broder, at han alene vilde overtage en af de unge Mænd, der gerne vilde uddannes til Præstegerningen derude. Det varmer Hjerterne i os. Men der er sikkert mange flere, der kunde gøre noget lignende, om ikke mere.

Herren spurgte: hvor er de ni? Her kan man ofte spørge: hvor er den ene Kristen ud af de 2000 eller de 5000? Husk paa Eders eget Arbejde i dette mørke Land! Har Herren skænket Eder Lejlighed til at have panelede Huse, saa vis Eders Taknemlighed ved at bygge med Iver paa hans store Tempelbygning.

En anden Gang skriver jeg maaske om et andet Indtryk; har dette været fejl og min Frygt aldeles ubegrundet, saa tilgiver I mig nok og forstaar, at Hensigten har været god.

Herren give os alle at leve saa, at hans Velsignelse maa kunne tilflyde os rigelig!

Hilsen fra eders

J. M. T. Winther.

Lad os gøre en Begyndelse.

Der har nu været skrevet saa meget om Pensions-Fondet, at „Danskeren"s Læsere vist alle er bleven mere eller mindre kendt med den Sag. For Aarsmødet i Harlan at henlægge den til Kredsmøderne vil simpelthen være at afvise den indtil videre. Skulde den henvises til nogen, burde det være Fagmænd, der har Kendskab til Statistik over, hvad der i saa Henseende kan bære sig, om Komiterne, der har den Sag i Haand, ikke allerede ligger inde med de nødvendige Oplysninger.

Vi har faaet at vide, at vi maa have et Fond paa $50,000. Samfundets Sekretær tager vist ikke meget fejl, naar han mener, at om vi skal vente med Pension, til den Sum er samlet, bliver det næppe i denne Konges Tid. Det er forholdsvis let at skrive eller sige: „Vi kan sagtens samle $50,000 og det er ogsaa nemt nok at vedtage en saadan Beslutning. En anden Ting er det at faa Summen samlet. Om det nu ikke lod sig gøre paa een Gang, skal saa dermed denne vigtige Sag strande?

Lad Den forenede Kirke paa Aarsmødet i Harlan fatte Beslutning om Sagen. Lad Aarsmødet udtale sig paa Kirkens Vegne, om det agter at gøre noget for dens gamle og svage Præster, eller om de fremdeles skal være henviste til private Almisser fra Slægtninge og nogle faa trofaste Venner i Menigheden, de har betjent. Tager Aarsmødet Beslutning, at det vil gøre noget, da er det tidlig nok at gaa til Kredsene om deres Hjælp i at gennemføre Sagen. Foruden det ydmygende for de gamle Præster at være henviste til Almisser for det daglige Brød, har det uden Tvivl smertet at se, at vi i flere Aar ofte har talt og skrevet om den Sag, og hvad vi skyldte disse vore ældre Brødre, men trods alt Skriveri endnu intet gjort, der kan afhjælpe Trangen.

Lad os ikke vente til vi har $50,000 men begynde straks. Men hvad skal vi begynde med?

En Opmuntring paa min Vej.

Da jeg paa mine Rejser var i Coulter, Ia., udtalte en af Menighedens ledende Mænd Ønsket om, at vi havde et Fond for Pension til gamle Præster. Det var en stor Opmuntring, idet det kom uventet fra en Lægmand. Vi talte om og haabede paa et muligt Overskud, over de $60,000, der behøves til at dække vor Kirkes Gæld, der kunde danne Begyndelsen til et saadant Fond. Hvor som helst denne Tanke fra Coulter, Ia., er bleven omtalt i Nebr., Minn., og Wisc., er den mødt den varmeste Velvillie og bleven anset for praktisk. Jeg venter derfor, at nogen bringer Forslag til Aarsmødet: Et muligt Overskud over de $60,000 skal gaa til Begyndelse af et Pensions-Fond.

Om det nu blev 20 Procent af den paatænkte Sum, saa lad indtil videre Udbetalingen blive 20 Procent af, hvad der var paatænkt. Vi har da begyndt at gøre noget. Har vi først Sagen i Gang og ser, at vi er paa solidt Grundlag, da kan vi maaske i nogle faa Aar samle hvad der mangler i de $50,000.

Hvad er da Udsigterne til et Overskud?

Det vil komme meget an paa, hvad Overskudet skal bruges til. Skal det bruges til Skoleeksperimenter, som vi har haft i Hutchinson og Racine eller flere Bygninger i Blair, da er Udsigterne smaa; men skal det være til en Sag, for hvilken vort Folks Hjerter banker med Varme, da er der af de Menigheder, som har subskriberet gjort en saa god Begyndelse, idet vi nu har Løfte paa over $50,000, at om Interessen kan vækkes hos de Præster og Menigheder, som endnu er tilbage, da burde der blive et betydeligt Overskud. Kan denne Sag ikke hjælpe til at vække Interessen, da ved jeg intet, der kan.

Eders for Sagens Fremme.

J. P. Naarup.

Til Atlantic Kreds.

Vor Kredskasserer mangler Penge for at kunne klare denne Maaneds Udgifter. Menighederne som saadanne og Vennerne hver for sig bedes bemærke dette og komme os til Hjælp. Vi vil trænge mindst $100.00 endnu før Kredsmødet, og vi skulle gerne mødes uden Gæld. Vi har afbetalt Gælden fra sidste Aar, og vi skulde kun nødig laane igen. Hjælp os at undgaa det.

Boston d. 3. Juni 1916.

L. H. Kjær.

Dana College and Trinity Seminary Alumni Association.

The Annual Meeting of Dana College and Trinity Seminary Alumni Association was held at Dana College, Blair, Nebraska, on May 26th, 1916.

Meeting was called to order by the President, Frank Nielsen.

The Secretary-Treasurer's report was read and accepted.

The motion made on May 28th, 1915, "That the Association urge the Faculty to adopt "Hail, Hail, Fair Dana Hail" as the College Song, had been placed before them and they were to act upon it at their first Faculty Meeting, but as they had not yet had a meeting, a motion was made that they be asked to act upon the above mentioned motion at their first Faculty Meeting. Carried.

On motion made and carried the Graduates of 1916, and former years were tendered an invitation to join the Alumni Association of which Nine of those present availed themselves, and we are now One hundred and thirty members.

The following officers for the year 1916—1917, were elected: Adolph Vammen, President. Rev. J. C. Carlsen, Vice President. Mary Christensen, Secretary-Treasurer. N. H. Debel, Historian.

The following motion was put before the Association:

That this Association, in the honor and memory of the founder and first President of Trinity Seminary, Rev. A. M. Andersen and of the chief promoter and second President, Rev. G. B. Christiansen, cause to be made and presented to our "Alma Mater" a framed, life-size Bust Portrait of each of the above named Gentlemen.

The above motion was put to a vote and carried, and the President, Vice-President and Secretary-Treasurer were instructed to procure same at as reasonable a price as possible.

Moved and seconded that we send Mr. A. K. Peitersen a Telegram congratulating him on receiving his Dr. of Philosophy Degree. Carried.

On motion made and carried the meeting was adjourned.

MARY CHRISTENSEN,
Secretary-Treasurer.

... kanske Kolonner løsrev sig fra sine Wirvar. Den katholske Kirke er